

BLUŻNIWY (3) ai

sg m A bluźniw(e)go (1). ◇ f I bluźniwą (1). ◇ pl A m an bluźniw(e) (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

Bluźniący, skłonny do bluźnienia, uwłaczający komuś lub czemuś; bluźnierczy, obelżywy (3) : Potym vmył twarz/[...] y rzekł: Mowi Pan Bog/ iześ wypuścił mężá bluźniwego/ będzie twoiá dufzá zá iego/ on cię zábije. *BielKron* 85v.

Wyrażenie: »bluźniwa mowa«: ten przewrotny człowiek wiele ludzi zwiodł fwą zdrádliwá á bluźniwą mowá ná fwoię ftronę *BielKron* 7.

peryfr. »pies bluźniwy [przeciw komu]« (*obelżywie o Mahometanach*): będziem bić ty pfy bluźniwe przeciw wierze Krześcijáńfkicy. *BielKron* 460.

Szereg: »zdradliwy a bluźniwy« cf »bluźniwa mowa«.

Cf **BLUŻNIERSKI**, **BLUŻNY**